

Verhuizen ten tijde van Corona, can we? Yes we can!!!

Madeleine en Jos, 90 en 89 jaar. Een gezegende leeftijd maar niet bang van een nieuw en spannend avontuur. Sinds 15 jaar elkaars steun en toeverlaat. Sinds 2,5 jaar officieel "samenwonend" in een assistentiewoning ergens in Vlaams-Brabant. Het lukt allemaal niet meer zo goed, ze vergeten meer en meer hoe de kleine dagelijkse activiteiten te organiseren. De serviceflat is niet meer de beste oplossing. Cognitief loopt het niet meer zoals vroeger.

De Wingerd? Ja, daar hebben ze veel goeds van gehoord. Dus: op de wachtlijst, afwachten, en dan is er plots dat verlossende telefoontje van Brenda: "We hebben een flatje vrij". En of ze nog interesse hadden? En of!

Er wordt druk over en weer gebeld, gemaïld, overlegd. Ze willen heel graag weer samenzijn en naar Leuven verhuizen. Maar hoe doe je dat in tijden van corona? Voorzorgsmaatregelen, essentiële verplaatsingen, afstand houden....?

De telefoonverbinding tussen familie en staf van De Wingerd staat roodgloeiend. Er moet heel wat afgesproken worden. Er wordt overlegd met het Agentschap Zorg en Gezondheid. Want mogen/kunnen zij wel verhuizen tijdens de lockdown? Er worden ook afspraken gemaakt met de organisatie waar ze verbleven. Madeleine en Jos mogende woning verlaten maar de familie mager niet in. Wie regelt dan de verhuis? Wie pakt alles in? Stress, stress, stress.....Van het Agentschap Zorg en Gezondheid krijgen we groen licht. Het is een essentiële verhuis en het kan als we maar de voorzorgsmaatregelen respecteren.

Op dinsdag 28 april is het dan zover....als 2 nerveuze pubers die mekaar na 2 maanden zullen terugzien, staan ze afzonderlijk te popelen, elk op hun kamer/assistentiewoning tot dochter en schoonzoon hen beiden apart komen oppikken. Je mag met maximum 2 personen in dezelfde wagen zitten, mondkapje aan en de passagier moet rechts achteraan in de wagen plaatsnemen. De inboedel, kledij en alle persoonlijke spullen kunnen pas op vrijdag 1 mei verhuist worden. Gelukkig stelt De Wingerd een noodscenario op, in afwachting kunnen er wat meubeltjes, een TV-toestel enz...geleend worden.

In de vroege namiddag van 28 april gaat dan de deur van zorgflat 6 met een zwaai open en staan beiden te glunderen in de deuropening: hier gaan ze nu wonen, hier zijn ze weer verenigd. Het is wat aarzelend binnenkomen, beiden de mondkapjes nog aan, verbaasd rondkijken en ontdekken. Door de omstandigheden hadden ze niet de kans om hier al eens kennis te komen maken, het team te ontmoeten. Het is dus echt wel wennen en ontdekken. Het is ontzettend mooi verlopen....bloemen op tafel, een thermos koffie, tassen en snoepjes, een fles bubbels in de goed gevulde frigo: ze worden écht verwacht en verwelkomd.

Een aantal medewerkers springt binnen om zich voor te stellen, te peilen naar hun interesse, afspraken te maken. Omstreeks 17u wordt het avondmaal opgediend waarvan ze beiden dankbaar gebruik maken. Van verhuizen krijg je honger. Om 18u zegt Jos dan "kom Make, nu gaan we naar huis" waarop Madeleine antwoordt "neen Jos, nu zijn we thuis, nu wonen we hier".

Vrijdag 1 mei, dag van de arbeid. Dochter, zoon, schoonkinderen en kleinzoon zijn al heel vroeg op pad met vrachtwagen, verhuislift, verhuisdozen en vooral veel ontsmettende handgel en mondkapjes om de serviceflat leeg te maken en de volledige inboedel over te brengen naar De Wingerd. Het worden spannende momenten en een race tegen de klok. Om 16u komt de hele "etat major" aan in de zorgflat en worden Madeleine en Jos verrast door hun familie voor een weerzien vanachter het mondkapje. Hun persoonlijke spulletjes worden met rasse schreden (tussen de regenbuien door) geïnstalleerd, dozen uitgepakt, kledij opgehangen.....

Om 18u wordt de laatste hand gelegd aan de expeditie "Verhuis met Coronzilla". Madeleine en Jos zitten terug in hun vertrouwde fauteuil en drinken koffie in hun eigen "sjatten". Ze zijn thuis!

Wie had durven hopen of dromen dat dit mogelijk was? Ondanks de strenge maatregelen 2 hoogbejaarde en kwetsbare dierbaren op een recordtempo verhuizen en installeren zonder al te veel last voor henzelf. Ook de andere bewoners of teamleden van De Wingerd hebben (hopelijk) weinig gemerkt.

De familie is iedereen dan ook heel dankbaar dat dit mogelijk was, dat er zoveel hulp en advies kwam vanuit de organisatie. Een beetje flexibiliteit, gezond verstand en bereidwilligheid maakten dit tot een realiteit.

En ze leefden nog lang en gelukkig....

Lang? Dat hebben we niet in de hand

Gelukkig? Daar zijn we vast van overtuigd na zo'n start.